

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 246)

Jun (1) / 2017

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	9
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	16
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 66)

9. ஸலக்ஷ்ம வர்ண ஸ்வரூப: அஸௌ தாரா ஸந்தாநரூப த்ருத்
பஞ்சாத்வகோச மந்நிஷ்டஸ்ய விவேகிந:
10. அநுபூதிபதம் யாதி ப்ரஸாதாத் பரமாத்மந:
மத் சாதூராத்மய நிசயோ விஜ்ஞேயோ ஹி ததாத்மநா

பொருள் - ஸலக்ஷ்மமான அந்த வர்ண ஸ்வரூபம் மற்ற அனைத்து ஒலிகளும் தாரை போன்று தொடர்ந்து வெளிவர காரணமாக உள்ளன. ஐந்து கோசங்களிலிருந்து விடுபடும் விவேகம் கொண்ட ஒருவன் என்னையே அண்டி நிற்கிறான். இதனால் அவன் பரமாத்பாவிடமிருந்து உண்மையான ஞானத்தை ப்ரஸாதமாகப் பெறுகிறான். என்னுடைய நான்கு வ்யூஹ நிலைகளும் அந்த சப்தப்ரஹ்மத்தைப் போன்றே உள்ளன (சீலோகம் ஒன்பதில் உள்ள “பஞ்சாத்வகோச” என்பதை “பஞ்ச + ஆத்வ + கோச” என்று சிலர் பிரித்துப் பொருள் கொள்வர். இங்கு ஆத்வன் என்பது சைவ ஆகமத்தில் உள்ள ஸ்ருஷ்டி குறித்த கருத்தாகும். வைஷ்ணவ ஆகமமான இந்த நூலில் அதனைக் கூறுவதாகக் கொண்டாலும், அதில் ஆறு ஆத்வங்கள் உள்ளன அல்லாமல் ஐந்து அல்ல. ஆகவே இவ்விதம் பிரிப்பது பொருந்தாது என்றே தோன்றுகிறது).

11. ப்ரபவாப்யய யோகேந பாரூப த்வநி லக்ஷண:

ஸகாராந்தஸ்த்வகாராச்ச ஹகாராதாந்த ஏவ ச

பொருள் - உற்பத்தியின்போது என்னுடைய தேஜஸ்ஸுடன் கூடிய சப்தங்களானவை “அ” தொடங்கி “ஸ” முடிய வரிசையாக வெளிப்படுகின்றன.

ஆனால் ஸம்ஹாரத்தின்போது இவை மாறுபட்டு “ஹ” தொடங்கி “ஆ” என்பதில் முடிகின்றன (அதாவது தலைகீழாகச் சென்று லயிக்கின்றன. “அ” என்பது ஆதிப்பொருளான நாராயணனைக் குறிக்கும் என்பதால் அதற்கு லயித்தல் கூறப்படவில்லை எனலாம்).

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 246)

ஆகவே ப்ரத்யகாத்மாவானது (ஜீவாத்மா) தனது முழுமையைத் தனக்குள் இருக்கின்ற பரமாத்மா முடிய அறிந்து கொண்டால் மட்டுமே உணர்வதால், “அஹம் = நான்” என்பது பரமாத்மா முடிய உள்ளதைக் குறிப்பதாகும். ஆகவே “அஹம்” என்பதைக் குறித்து உபதேசிக்கும் வாக்கியங்கள், ப்ரத்யகாத்மாவைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டதான பரமாத்மாவை த்யானிப்பதையே கூறுவதாகும். பரமாத்மாவானது அனைத்தையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ளதால், அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளது; இதனால் ப்ரத்யகாத்மாவிற்கும் பரமாத்மா ஆத்மாவாக உள்ளது. இதனை சாந். (7-25-2) – அதாத ஆத்மாதேச: - இப்போது ஆத்மா குறித்த உபதேசம் – என்று தொடங்கி, சாந். (7-25-2) – ஆத்மைவேதம் ஸர்வம் – இவை அனைத்தும் ஆத்மாவே – என்று முடித்தது. மேலும், சாந். (7-26-1) – தஸ்ய ஹ வா ஏதஸ்யைவம் பச்யத ஏவம் மந்வாநஸ்யைவம் விஜாநத ஆத்மத: ப்ராண: ... ஆத்மத: ஆகாச: - யார் ஒருவன் இவ்விதம் காண்கிறானோ, சிந்திக்கிறானோ, அறிகிறானோ, அவனுக்கு ஆத்மாவிலிருந்து ப்ராணனும், ஆத்மாவிலிருந்து ஆகாசமும் – என்றுள்ள வாக்கியம் மூலமாக, அனைத்தும் பரமாத்மாவிடமிருந்தே உற்பத்தி ஆகிறது என்றும், அவனே ப்ரத்யகாத்மாவிற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளான் என்றும் கூறப்படுகிறது. அதாவது, உபாஸகனின் உட்புறம் அமர்ந்து நியமிப்பவனாக உள்ள பரமாத்மாவிடமிருந்தே அனைத்தும் உற்பத்தி ஆகின்றன என்று கருத்து. ஆகவே “அஹம்” என்பதான உபாஸனையானது ப்ரத்யகாத்மாவைத் தனது சரீரமாகப் பரமாத்மா கொண்டுள்ளான் என்ற

ஞானத்தை உறுதியாக அடையவே ஆகும். ஆகவே பூமா என்னும் சொல் மூலம் கூறப்படுபவன் பரமாத்மாவே ஆவான்.

பூமாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 246)

“பரித்யஜ்ய” என்னும் த்யாகவிதியின் ஆழ்பொருளும் விளக்கமும்

மூலம் - ஆகையால் “இங்கு ஸர்வதர்மங்களினுடைய ஸ்வரூப த்யாகத்தை அங்கமாக விதிக்கிறது” என்றும், “அவை அங்கமாம்படி இங்கு புத்தி விசேஷ த்யாக மாத்ரம் விதிக்கிறது” என்றும் சொல்லுகிற பக்ஷங்கள் ஆஜ்ஞாநுபாலநாதி சாஸ்த்ரங்களுக்கும், ப்ரபத்திக்கு நைரபேக்ஷயம் சொல்லுகிற சாஸ்த்ரங்களுக்கும், பூர்வாசார்ய ஸம்ப்ரதாயங்களுக்கும், ப்ரபந்நராய்ப் போந்த பூர்வசிஷ்டர்களுடைய ஆசாரத்துக்கும் விருத்தங்களாம். இப்படி உக்த தோஷங்களாலே தர்மங்களினுடைய ஸ்வரூப த்யாகமும் ப்ரபத்திக்கு அங்கமன்று; உக்த நைரபேக்ஷயத்தாலே அந்த தர்மங்களினுடைய ஸ்வரூபமும் இதுக்கு அங்கமன்று. ஆகையால் இங்கு மற்றொரு தர்மத்தாலும் இப் ப்ரபத்திக்கு அபேசையில்லை என்கையிலே இத் த்யாக விதிக்குத் தாத்பர்யம்.

விளக்கம் - ஆகவே “பரித்யஜ்ய என்னும் த்யாக விதியானது, அனைத்து தர்மங்களையும் அதன் ஸ்வரூபத்துடன் கைவிடுதல் என்பதையே ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக விதிக்கிறது” என்றும், “பரித்யஜ்ய என்னும் த்யாக விதியானது, அனைத்து தர்மங்களையும், அந்தத் தர்மங்கள் உபாயமாக உள்ளன என்னும் எண்ணத்தைக் கைவிடுதல் என்பதையே ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக விதிக்கிறது” என்றும் கூறுகின்ற இரண்டுவிதமான கருத்துக்களும் - கர்மங்களுக்கான கட்டளைகளைக் கூறுகின்ற சாஸ்த்ரங்களுக்கும், ப்ரபத்தியானது மற்ற எதனையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை என்று கூறுகின்ற சாஸ்த்ரங்களுக்கும், பூர்வாசார்ய ஸம்ப்ரதாயங்களுக்கும், ப்ரபந்நர்களாகத் திகழும் பூர்வ சிஷ்யர்களுடைய

ஒழுக்கங்களுக்கும் முரணாக உள்ளன. இவ்விதம் கூறப்பட்ட தோஷங்கள் காரணமாக தர்மங்களை அவற்றின் ஸ்வரூபத்துடன் துறப்பது என்பது ப்ரபத்திக்கு அங்கம் அல்ல. இதே போன்று, ப்ரபத்தி எந்த ஒன்றையும் செய்யவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பதில்லை என்பதால், தர்மங்களை இயற்றுவதும் ப்ரபத்திக்கு அங்கம் அல்ல. ஆகவே பரித்யஜ்ய என்னும் இந்த த்யாக விதிக்கு, “ப்ரபத்தி வேறு எந்த ஒரு தர்மத்தையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை” என்பதே கருத்தாகும்.

மூலம் – “இப்படிப் ப்ரதிஷேதிகைக்குப் ப்ரஸங்கம் வேணும். இங்கு என்ன தர்மங்கள் ப்ரஸக்தங்களாய்ப் ப்ரதிஷேதிக்கப்படுகின்றன?” என்னில் – வேதாந்த சோதிதைகளான வித்யைகளில் ஒரு வித்யையிலே ஓதி அங்கங்களாய்த் தோற்றின வர்ணாச்ரம தர்மங்களும் கதி சிந்தநாதிகளும் வித்யாந்தரத்திலும் வருமாப்போலே, ந்யாஸ வித்யையிலும் இவை துல்ய ந்யாயதையாலே அங்கங்களாய் வரப்புக இப்படி அங்கத்வ ப்ரஸங்கமுடைய ஸர்வதர்மங்களாலும் இதுக்கு அபேசைஷயில்லை என்கை இவ்விடத்துக்கு உசிதம்.

விளக்கம் – “இவ்விதமாக மறுப்பதற்கு (அல்லது தடுப்பதற்கு) ஏதேனும் தவறாக உரைக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். இங்கு எத்தகைய தர்மங்கள் இவ்விதம் தவறாக உரைக்கப்பட்டதால் அவை மறுக்கப்படுகின்றன?” என்று சிலர் கேட்கலாம். வேதாந்தங்களான உபநிஷத்துகளில் விதிக்கப்படும் பல வித்யைகளில், ஏதேனும் ஒரு வித்யையில் மட்டுமே அங்கங்களாகக் காணப்படுகின்ற சில வர்ணாச்ரம தர்மங்களும், அர்ச்சிராதி கதி குறித்த சிந்தனைகளும், மற்ற வித்யைகளுக்கும் (அவற்றில் கூறப்படவில்லை என்றாலும்) பொருந்தும்; இதே போன்று, ந்யாஸ வித்யையாகிற ப்ரபத்திக்கு இது போன்ற அங்கங்கள் (மேலே கூறப்பட்ட இரண்டு கருத்துக்கள் காண்க) அவசியமானது என்று தோன்றினாலும், இவ்விதம் தவறுதலாக ப்ரபத்தியின் அங்கங்களாக எண்ணப்படும் இவை ப்ரபத்தியால் எதிர்பார்க்கப்படுவதில்லை. இதுவே இங்கு சரியான கருத்தாகும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 66)

152. என் பெறுதியென்ன ப்ரமியாது உள்ளத்துஞறிய மதுவ்ரதமாய் தூமது வாய்கள் கொண்டு குழல்வாய் வகுளத்தின் ஸாரம் க்ரஹித்துத் தேதெனவென்று ஆளம் வைத்துச் சிறுகாலெல்லியம்போது குறிஞ்சி மருள் காமரம் கந்தாரம் தலைக்கொள்ளப்பாடித் துன்னிட்டு நெருக்க நீக்கென்று கடந்து புகும் தகைவறப் புக்கு வண்டொத்திருண்ட குழலிலே சங்கையற மருவி அருளாத யாமென்றோடி வந்து வாசமேயூதி வண்டே கரியான தெய்வவண்டோடே சேர்விக்கும் சேமமுடை நாரதன் முனிவாஹநர் தம்பிரான்மார் போல்வரை வண்டு தும்பி யென்னும்.

அவதாரிகை - வண்டு தும்பிகளென்றது ஆரையென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் (என் பெறுதி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - வண்டு, தும்பி போன்றவை யாரைக் குறிக்கின்றன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, (என் பெறுதியென்ன ப்ரமியாது) “ஏரார் மலரெல்லாமுதி நீயென் பெறுதி” என்று நிவர்த்திப்பிக்க வேண்டும்படி அப்ராப்த விஷயங்களை போக்யமென்று ப்ரமியாதே, (உள்ளத்துஞறிய மது வ்ரதமாய்) “உளம் கனிந்திருக்கு மடியவர் தங்களுள்ளத்து ஞறிய தேனை” என்று தன்னுடைய ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளை நினைத்து ஹ்ருதயம் பக்வமாயிருக்கும் சேஷபூதருடைய ஹ்ருதயத்திலே “ஊறிய தேன்” என்கிற பகவத் விஷயமாகிற மதுவை விரும்பி, “த்வாம்ருதஸ்யந்திதி பாதபங்கஜே நிவேசிதாத்மா கதமந்யதிச்சதி, ஸ்திதேரவிந்தே

மகரந்த நிர்ப்பரே மதுவ்ரதோ நேசுரகம் ஹி வீசுதே” என்கிறபடி மற்றொன்றைப் புரிந்து பாராதே இத்தை புஜிக்கையே வ்ரதமாகவுடையராய், (தூமது வாய்கள் கொண்டு) “சூடிய தண்டுளபமுண்ட தூமது வாய்கள் கொண்டு” என்று பகவத் போக்யதாநுபவத்தாலே பரிசுத்தமாய் இனிதான வாய்க் கொண்டு, (குழல்வாய் வகுளத்தின் ஸாரம் க்ரஹித்து) “என் குழல் மேல் ஒளி மாமல ரூதீரோ” என்கிறபடியே “நாட்கமழ் மகிழ்மாலை மார்ப”ராகையாலே வகுளதரரான ஆழ்வாருடைய “வைகுந்தமன்னாள் குழல்வாய் விரைபோல் விண்டு கள்வாரும் மலருளவோ நும்வியலிடத்தே” என்று ப்ரத்வாதிகள் போக்யதையும் பரிச்சிந்நமென்னும்படியான திருக்குழலில் வைத்த ஒளிமா மலரான வகுளத்தின் ஸாரத்தை க்ரஹித்து அவ்வழியாலே இத்தலையில் போக்யதையை யநுபவித்து.

விளக்கம் – (என் பெறுதி என்ன ப்ரமியாது) – பெரியதிருமொழி (8-4-5) - ஏரார் மலர் எல்லாம் ஊதி நீ என் பெறுதி – என்று தள்ளவேண்டியதாக உள்ளதும் பெறுவதற்குத் தகுதி அற்றதும் ஆகிய விஷயங்களை இன்பம் என்று எண்ணி மயங்காமல், (உள்ளுத்துள் ஊறிய மது வ்ரதமாய்) - பெரியதிருமொழி (4-3-9) – உளம் கனிந்திருக்கும் அடியவர் தங்கள் உள்ளத்துள் ஊறிய தேனை - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனாகிய தனது திருமேனி அழகு, சீலம் முதலானவற்றை எண்ணியபடி உள்ளதால் தங்களுடைய இதயமானது “ஊறிய தேன்” என்பதான பகவத் விஷயம் என்னும் தேனை மிகவும் விரும்பி, ஸ்தோத்ரரத்னம் (27) – த்வாம்ருதஸ்யந்திதி பாதபங்கஜே நிவேசிதாத்மா கதமந்யதிச்சதி, ஸ்திதேரவிந்தே மகரந்த நிர்ப்பரே மதுவ்ரதோ நேசுரகம் ஹி வீசுதே - தேனை மட்டுமே தனக்கு உணவாகக் கொண்டபடி உள்ளபோது அதனை விடுத்து, கிடைப்பதற்கு மிகவும் அரிதாக உள்ளதான முள்ளிப்பூவைப் பாராமல் உள்ளது போன்று, உன்னுடைய தேன் பொருந்திய திருவடித்தாமரைகளின் இன்பத்தை அனுபவித்த நான் வேறு ஒரு அற்பமான இன்பத்தை இனி நாடுவேனோ - என்பதற்கு ஏற்ப மற்றொன்றினை பார்க்காமல் இதனை மட்டுமே உட்கொள்ளும் செயலையே விரதமாகக் கொண்டவராகவும். (தூமது வாய்கள் கொண்டு) – திருவாய்மொழி (6-8-3) – சூடிய தண் துளபம் உண்ட தூமது வாய்கள் கொண்டு – என்பதற்கு ஏற்ப பகவத் இன்பத்தை அனுபவிக்கின்ற தூய்மையான இனிய வாய் கொண்டு. (குழல்வாய் வகுளத்தின் ஸாரம் க்ரஹித்து) - திருவாய்மொழி (6-8-3) - என் குழல் மேல் ஒளி

மாமலல் ஊதீரோ - என்பதற்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழி (4-10-11) - நாட்கமழ் மகிழ்மாலை மார்பர் - என்பவராக உள்ளதால் வகுளமாலையை அணிந்துள்ள நம்மாழ்வாருடைய, திருவிருத்தம் (55) - வைகுந்தமன்னாள் குழல்வாய் விரைபோல் விண்டு கள்வாரும் மலருளவோ நும்வியலிடத்தே - என்பதற்கு ஏற்ப பரத்வத்தின் இனிமை கூட அளவுடன் கூடியது என்று கூறும்படியாக திருக்குழலில் வைக்கப்பட்ட ஒளி வீசும் மாமலராகிய வகுளமலரின் ஸாரத்தை எடுத்து அதன் மூலம் இவருடைய இனிமையை அனுபவித்து.

வ்யாக்யானம் - (தேதெனவென்று ஆளம்வைத்து) “வரிவண்டு தேதெனவென்றிசை பாடும்”, “யாழினிசை வண்டினங்கள் ஆளம் வைக்கும்” என்கிறபடியே இப்படி பகவத் பாகவத போக்யதைகளை அநுபவித்த செருக்குக்குப் போக்குவீடாக ஆளத்தி வைத்து. (சிறுகால் எல்லியம்போது குறிஞ்சி மருள் காமரம் கந்தாரம் தலைக்கொள்ளப்பாடி) “அறுகால் வரிவண்டுகள் ஆயிர நாமம் சொல்லிச் சிறுகாலைப் பாடும்”, “எல்லியம்போது இருஞ்சிறை வண்டு எம்பெருமான் குணம்பாடி”, “வண்டு குறிஞ்சி மருளிசை பாடும்”, “வண்டினங்கள் காமரங்களிசை பாடும்”, “கந்தாரமந் தேனிசை பாட” என்கிறபடியே காலோசிதமான பண்களை, “பண்கள் தலைக் கொள்ளப்பாடி” என்கிறபடியே தலைமை பெறும்படி பாடி,

விளக்கம் - (தேதெனவென்று ஆளம் வைத்து) - பெரியதிருமொழி (4-1-1) - வரிவண்டு தேதெனவென்றிசை பாடும் - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-86) - யாழினிசை வண்டினங்கள் ஆளம் வைக்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப பகவத் விஷயம் மற்றும் பாகவதர்கள் ஆகியோருடைய இனிமையை அனுபவித்த செருக்கு நீங்கும்படியாக ஆளத்தி வைத்து. (சிறுகால் எல்லியம்போது குறிஞ்சி மருள் காமரம் கந்தாரம் தலைக்கொள்ளப்பாடி) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-2-8) - அறுகால் வரிவண்டுகள் ஆயிர நாமம் சொல்லிச் சிறுகாலைப் பாடும் - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-8-8) - எல்லியம்போது இருஞ்சிறை வண்டு எம்பெருமான் குணம்பாடி - என்றும், பெரியதிருமொழி (2-1-2) - வண்டு குறிஞ்சி மருளிசை பாடும் - என்றும், பெருமாள் திருமொழி (8-4) - வண்டினங்கள் காமரங்களிசை பாடும் - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-8-1) - கந்தாரமந் தேனிசை பாட - என்றும் உள்ளதான அந்தக் காலத்திற்கு ஏற்றதான பண்களை,

திருவாய்மொழி (3-5-2) – பண்கள் தலைக் கொள்ளப்பாடி – என்பதற்கு ஏற்ப முதன்மை பெறும் விதமாகப் பாடி.

வ்யாக்யானம் - (துன்னிட்டு நெருக்க நீக்கென்று கடந்து புகும் தகைவறப்புக்கு) “பின்னிட்ட சடையானும் பிரமனு மிந்த்ரனும் துன்னிட்டுப் புகலரிய” என்றும், “சுந்தரர் நெருக்க” என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருவாசல்களிலே லேவாபரரானவர்கள் நிறைந்து தலை நுழைக்க வொண்ணாதபடியே நெருக்க, “நேச நிலைக் கதவம் நீக்கு” என்று திருவாசல் காப்பானைத் திருக்கதவு திறக்கவேனுமென்று அபேசஷித்து, “பொன்னியலு மாடக் கவாடம் கடந்து புக்கு” என்கிறபடியே த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரம் பண்ணும் திருவாசலி லழகிலே துவக்குண்ணாதே அத்தைக் கடந்து புகவேண்டுகையாகிற தகைவு அற, பாடுவாரான அந்தரங்கதையாலும் ஏகாக்ர சித்ததையாலும் போய்ப்புக்கு. (வண்டொத்திருண்ட குழலிலே சங்கையற மருவி) “வண்டொத்திருண்ட குழல்” என்கிறபடியே ஸ்வஸமாந விஷயமுள்ளவிடத்திலே சேர்ந்து “நீமருவியஞ்சாதே நின்று” என்கிறபடியே நிச்சங்கமாக அவனுக்கு ஸமீபவர்த்திகளாய்.

விளக்கம் - (துன்னிட்டு நெருக்க) - பெருமாள் திருமொழி (4-3) - பின்னிட்ட சடையானும் பிரமனும் இந்த்ரனும் துன்னிட்டுப் புகலரிய - என்றும், திருப்பள்ளியெழுச்சி (7) - சுந்தரர் நெருக்க - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப திருவாசல்களில் பகவானை வழிபட வந்தவர்கள் நிறைந்து நின்று தலையைக் கூட நுழைக்க இயலாதபடி நெருக்க. (நீக்கு என்று) - திருப்பாவை(16) - நேச நிலைக் கதவம் நீக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப திருவாசலைக் காவல் காத்து நிற்பவனிடம், “திருக்கதவைத் திறப்பாயாக” என்றும் விருப்பத்துடன் விண்ணப்பம் செய்து. (புகும் தகைவு அறப்புக்கு) - பெரிய திருமடல் (73) - பொன்னியலு மாடக் கவாடம் கடந்து புக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப கண்களையும் மனதையும் தனது அழகால் கவர்ந்து இழுக்கவல்லதான திருவாசலுடைய அழகில் தடுமாறி விழாமல் அதனைக் கடந்து செல்லவேண்டும் என்பதான தடுப்பு ஏதும் இன்றி, அவனைக் குறித்துப் பாடுவதால் உண்டாகின்ற அந்தரங்கமானவர்கள் என்பதாலும், ஒரே சிந்தனை கொண்டுள்ளதாலும் அங்கு சென்று. (வண்டொத்திருண்ட குழலிலே சங்கையற மருவி) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (2-5-7) - வண்டொத்திருண்ட குழல் -

என்பதற்கு ஏற்ப தனக்கு ஏற்றதான விஷயம் இருக்கின்ற இடத்தில் சேர்ந்து, திருநெடுந்தாண்டகம் (26) – நீமருவியஞ்சாதே நின்று – என்பதற்கு ஏற்ப எந்த விதமான அச்சமும் இல்லாமல் அவனுடைய அருகாமையில் உள்ளவர்களாகவும்.

வ்யாக்யானம் - (அருளாத யாமென்று ஓடி வந்து வாசமேயூதி) “அருளாத நீரருளி” என்றும், “யாமிதுவோ தக்கவாறு” என்றும் இத்தலையிலார்த்தியை அவனுக்கறிவித்து, “ஓடி வந்து என் குழல் மேல் ஒளிமாமலருதீரோ” என்று அவனோடே கூடி வரவிராதே முந்துறவே ஓடிவரவேனுமென்று அபேக்ஷித்து விட்டபடியே இத்தலையிலார்த்திக்கீடாக அவன் வரவையறிவிக்க விரைந்து வந்து, தங்கள் வரவாலே இத்தலையில் பிறந்த செவ்வியை அநுபவித்து, “பூந்துளவின் வாசமே வண்டு கொண்டு வந்து ஊதுமாகில்” என்கிறபடியே அத்தலையில் தாங்களநுபவித்த போக்யதையைத் தங்கள் வரவாலே இத்தலைக்கு ப்ரகாசிப்பியா நின்று கொண்டு ஆச்வஸிப்பித்து. (வண்டே கரியான தெய்வ வண்டோடே சேர்விக்கும் மித்யாதி) “கொங்குண் வண்டே கரியாக வந்தான்” என்கிறபடியே சாகாக்ர ஸாரக்ராஹியாய் ஷட்பத நிஷ்டராய் பசுஷத்வய யோகத்தாலே அப்ரதிஹத கதியானவரை முன்னிட்டு அங்கீகரிக்கும்வனாய், “தூவியம் புள்ளுடைத் தெய்வவண்டு” என்று வேதாந்த வேத்யனென்று தோற்றும்படி கருடவாஹநனாய் ஸாரக்ராஹியாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனோடே சேர்விக்கும்,

விளக்கம் – (அருளாத யாமென்று ஓடி வந்து வாசமேயூதி) – திருவாய்மொழி (1-4-6) – அருளாத நீரருளி - என்றும், திருவாய்மொழி (6-8-4) – யாமிதுவோ தக்கவாறு – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இவர்கள் அடையும் துன்பத்தை அவனுக்குத் தெரியப்படுத்தி, (ஓடிவந்து) திருவாய்மொழி (6-8-3) - ஓடி வந்து என் குழல் மேல் ஒளிமாமலர் ஊதீரோ - என்பதற்கு ஏற்ப “அவன் எங்களிடம் வரும்போது அவனுடன் சேர்ந்து வரவேண்டும் என்று எண்ணாமல், அவனுக்கு முன்பாகவே இங்கு ஓடி வந்து விடவேண்டும்” என்று அவர்கள் விண்ணப்பித்தபடியே, இவர்களுடைய பிரிவுத் துன்பத்திற்கு ஏற்றபடியான மருந்தாக உள்ளதான அவனுடைய வரவு குறித்து அறிவிக்க வேண்டுமென்று எண்ணி விரைந்து வந்து, இவ்விதம் தாங்கள் விரைவாக வந்து காரணத்தால் இவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியின் விளைவால் உண்டான அழகை அநுபவித்து. (வாசமே ஊதி) – பெரியதிருமொழி

(11-1-9) – பூந்துளவின் வாசமே வண்டு கொண்டு வந்து ஊதுமாகில் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனிடம் சென்றபோது தாங்கள் அனுபவித்த இனிமையைத் தங்களுடைய வருகையின் மூலமே இவர்களுக்கு விளக்கி, அதன் மூலம் இவர்களுடைய உயிரானது நிலைக்கும்படிச் செய்து. (வண்டே கரியான தெய்வ வண்டோடே சேர்விக்கும்) – பெரியதிருமொழி (9-3-4) – கொங்குண் வண்டே கரியாக வந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப வேதசாகைகளில் உள்ள சாரத்தை மட்டுமே கிரஹிக்கும் திறன் கொண்டவர்களாகவும், ஆறுபதங்கள் கொண்டதான த்வய மந்தரத்தில் எப்போதும் நிலைநிற்பவர்களாகவும், ஞானம் மற்றும் கர்மம் ஆகிய இரண்டு சிறகுகளுடன் கூடியுள்ளதால் எந்தத் தடையும் இன்றி எங்கும் செல்லக் கூடியவர்களாகவும் உள்ள அவர்களை முன்னிட்டுக் கொண்டு ஏற்றுக் கொள்பவனாகவும், திருவாய்மொழி (9-9-4) - தூவியம் புள்ளுடைத் தெய்வவண்டு – என்பதற்கு ஏற்ப வேதாந்தங்கள் மூலம் மட்டுமே அறியத்தக்கவன் என்பது வெளிப்படும்படியாக வேதமே ரூபம் எடுத்தது போன்ற கருடனைத் தனது வாகனமாகக் கொண்டவனாகவும் உள்ள ஸர்வேச்வரனுடன் சேர்த்து வைப்பவர்களாகிய.

வ்யாக்யானம் – “சேமமுடை நாரதன்” என்று ப்ரஹ்ம பாவநைக நிஷ்டதையாகிற ரகைஷையுடையனாய், பகவத் குணாநுபவ ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே ந்ருத்த கீத பரனாயிருக்கும் ஸ்ரீநாரத ப்ரஹ்மர்ஷி, லோகஸாரங்க மஹாமுநிகளாலே வஹிக்கப்படுகையாலே முநிவாஹந ரென்று நிரூபிதரான திருப்பாணாழ்வார், திருவாய்மொழியிசையே தங்களுக்கு போக்யமாயிருக்கிற தம்பிரான்மார் போல்வாரை இக்குண ஸாம்யத்தாலே வண்டென்றும் தும்பியென்றும் சொல்லுமென்கை. தும்பியாவது ப்ருங்க ஜாதியிலே ஓர் அவாந்தரபேதம்; ஆகையிறே “வண்டினங்காள் தும்பிகாள்” என்று ஏகஸ்தலத்திலே இரண்டையும் பிரிய வருளிச்செய்தது.

விளக்கம் – (சேமமுடை நாரதன்) – பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-5) – சேமமுடை நாரதன் - என்பதற்கு ஏற்ப ப்ரஹ்மபாவனை என்பதான நன்மையைக் கொண்டதால் அதனையே தனக்கு ரகஷகம் என்று உள்ளவரும், பகவத் குணங்களை எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ளதால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி காரணமாக உண்டான ஆனந்தமான நடனம் மற்றும் பாட்டு ஆகியவற்றுடன் கூடியுள்ளவரும்

ஆகிய நாரத ப்ரஹ்மரிஷி. (முனிவாஹநர்) - லோகஸாரங்கன் என்ற மஹாமுனிவரால் தாங்கப்படுவதால் “முனிவாஹநர்” என்று அந்த முனிவரின் பெயராலேயே அறியப்படும் திருப்பணாழ்வார். (தம்பிரான்மார்) - திருவாய்மொழியின் இசை என்பதே தங்களுக்கு இனிமையானது என்று கொண்டுள்ள தம்பிரான்மார். (அரையர் போல்வாரை) - இப்படிப்பட்டவர்களை. (வண்டு தும்பி என்னும்) - மேலே கூறிய பல்வேறு தன்மைகள் ஒத்தபடி உள்ளதால் வண்டு என்றும், தும்பி என்றும் கூறுவார்கள். தும்பி என்பது வண்டு இனத்தினைச் சேர்ந்ததே ஆகும். இதனால் அல்லவோ திருவாய்மொழி (9-7-8) - வண்டினங்காள் தும்பிகாள் - என்று ஒரே இடத்தில் இரண்டையும் தனித்தனியாக உரைத்தார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 211)

3-6-1 செய்ய தாமரைக் கண்ணனா யுலகேழுமுண்ட வவன் கண்டீர்
வையம் வானம் மனிசர் தெய்வம் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்ச்
செய்ய சூழ்சுடர் ஞானமாய் வெளிப்பட்டிவை படைத்தான் பின்னும்
மொய்கொள் சோதியோடாயி னானொரு மூவராகிய மூர்த்தியே

பொருள் - தாமரைமலர் போன்று சிவந்த திருக்கண்களைக் கொண்டவனாகவும், ப்ரளய காலத்தில் அனைத்து லோகங்களையும் தனது திருவயிற்றில் வைத்துப் பாதுகாப்பவனாகவும், பூமி - விண்ணுலகம் - மனிதர்கள் - தேவர்கள் - மற்ற விலங்குகள் - மற்ற தாவரங்கள் - மற்ற பஞ்சபூதங்கள் - மேலும் உள்ள அனைத்தும் என்று அனைத்தையும் தன்னுள்ளே அடங்கப் பெற்றவனாகவும், அனைத்தையும் சூழ்ந்தும் வ்யாபித்தும் நிற்பதான ஒளி வீசும்படியான ஞானம் கொண்டவனாகவும் வெளிப்பட்டு இவை அனைத்தைப் படைத்தான். மேலும் நன்றாகப் படர்ந்துள்ள தேஜஸ்மயமான பரமபதத்துடன் கூடி நின்றான். நான்முகன், விஷ்ணு, சிவன் என்று மூன்று மூர்த்திகளின் வடிவமாக இவனே நின்று அனைத்தையும் செய்வதைக் காண்பீர்களாக.

அவதாரிகை - “ஐகத்காரணத்வ புண்டரீகாஷ்டத்வாதி குணங்களையுடையவன் ஆச்ரயணீயன்; அவனை ஆச்ரயியுங்கோள்” என்கிறார். ஐகத்காரண வஸ்துவை உத்தேசித்து, அவ்வஸ்துவக்கே புண்டரீகாஷ்டத்வாதிகளை விதிக்கிறார்.

விளக்கம் – “இந்த ஜகத்திற்குக் காரணமாக உள்ள தன்மை, தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனாக உள்ள தன்மை முதலானவற்றைக் கொண்ட இவனே அண்டத்தக்கவன் ஆவான். ஆகவே இவனை வந்து அண்டுவீர்களாக”, என்கிறார். ஜகத் காரணப்பொருள் இன்னதென்று உரைத்து, அந்த வஸ்துவிற்கே தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்ட தன்மை முதலானவை உள்ளது என்று உறுதிபட உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (செய்யதாமரை கண்ணாய்) “தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ” என்றும், “யஜ்ஞேசோ யஜ்ஞ புருஷ: புண்டரீகாக்ஷ ஸம்ஜ்ஞித:” என்றும் ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதிகளில் சொல்லப்படாநின்றுள்ள, அப்போது அலர்ந்த செவ்வித்தாமரைபோலே இருந்துள்ள திருக்கண்களை யுடையனாய். (உலகேழும் இத்யாதி) வடிவழகில் புண்டரீகாக்ஷத்வம்போலே குணங்களில் ப்ரளயாபத் ஸகத்வமும். (வையம் இத்யாதி) வையமென்கிறது - பூமியை. வானமென்கிறது - உபரிதந லோகங்களை. மனிசரென்கிறது - வையத்திலுள்ளாரை. தெய்வமென்கிறது - வானத்திலுள்ளாரை. மற்றுமென்கிறது - திர்யக் ஸ்தாவரங்களை. திரிய, மற்றும் என்கிறது - அவற்றுக்கு ஆரம்பமான பூதபஞ்சகங்களை. அவை தனக்கும் காரணமான மஹதாதிகளை. முற்றுமென்கிறது - கீழ்ச் சொன்னவை எல்லாவற்றையும். “முற்றுமாய் வெளிப்பட்ட இவற்றை செய்ய சூழ் சுடர்ஞானமாய் படைத்தான்” என்னுதல்; அன்றிக்கே, “தனிமாப்புகழே எஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியாய்த் தான்தோன்றி” என்றும், “பஹு ஸ்யாம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே முற்றவுமுண்டாகைக்காக இவையாய்க் கொண்டு தான்தோன்றி இவற்றைப் படைத்தான் என்னுதல். அப்போது, வெளிப்பட்டு என்கிறது - ஸ்ருஷ்ட்யந்முகனாய்த் தோற்றி என்றபடி.

விளக்கம் – (செய்யதாமரை கண்ணாய்) – சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-6) - தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ - சூரியனால் மலர்ந்த தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவன் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுத்த்வம் - யஜ்ஞேசோ யஜ்ஞ புருஷ: புண்டரீகாக்ஷ ஸம்ஜ்ஞித: - யாகங்களின் ஈச்வரனும், யஜ்ஞங்களுக்குப் புருஷனும், தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனும் - என்றும் ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதிகளில் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அப்போது மலர்ந்த அழகாகச் சிவந்த

தாமரைமலர் போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவன். (உலகேழும் இத்யாதி) - அவனுடைய வடிவழகில் தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் எவ்விதம் உள்ளனவோ அது போன்று, ப்ரளய காலத்தில் உண்டாகும் ஆபத்தில் துணை நிற்கும் தன்மையும் உள்ளது. (வையம் இத்யாதி) - வையம் என்பது பூமி. வானம் என்பது மற்ற அனைத்து லோகங்கள். மனிசர் - பூமியில் உள்ளவர்கள், தெய்வம் - வானத்தில் உள்ளவர்கள். மற்றும் - விலங்குகள் மற்றும் தாவரங்கள். மீண்டும் ஒருமுறை “மற்றும்” - இவைகள் உண்டாகக் காரணமான பஞ்சபூதங்கள். மீண்டும் ஒருமுறை “மற்றும்” - அந்தப் பஞ்சபூதங்களுக்கும் காரணமாக உள்ள மஹத் போன்ற தத்வங்கள், மற்றும் - இதுவரை கூறப்பட்ட அனைத்தையும். அதாவது - முற்றுமாய் வெளிப்பட்ட இவற்றை செய்ய சூழ் சுடர்ஞானமாய் படைத்தான் - என்று கூறுவதாகக் கொள்ளலாம். அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம்; திருவாய்மொழி (8-10-7) - தனிமாப்புகழே எஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியாய்த் தான்தோன்றி - என்றும், தைத்திரீயம் - பஹுஸ்யாம் - நான் பலவாகக் கடவன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, இந்த உலகத்தில் அனைத்தும் உற்பத்தி ஆவதற்காக, இவை மூலமாக தான் வெளிப்பட்டு, இவற்றைப் படைத்தான் என்று கூறலாம்; இவ்விதம் பொருள் கொள்ளும்போது “வெளிப்பட்டு” என்பதற்கு “இவற்றைப் படைக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டவனாகத் தோன்றினான்” என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (செய்ய இத்யாதி) ஞானத்துக்குச் செவ்வையாவது - வருத்தமற்றிருக்கை. அன்றிக்கே, செவ்வையாவது “யதா பூர்வம் கல்பயத்” என்கிறபடியே தத் தத் கர்மாநுரூபமாகப் படைத்த செவ்வையாதல். (சூழ்) கார்ய ஜாதத்தையெல்லாம் வ்யாபித்திருக்கை. (சுடர்) மழுங்காத ஞானமாய் விசதமமாயிருக்கை. (ஞானமாய்) இப்படிப்பட்ட ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தை யுடையனாய். வெளிப்பட்டு இவை என்றது - ப்ரமாண ப்ரதிபந்நமான இவை என்றபடி. ஆக, இதுக்குக் கீழ் ஜகத்காரணத்வஞ் சொல்லிற்று.

விளக்கம் - (செய்ய இத்யாதி) - ஞானத்திற்குச் செவ்வை என்பது வருத்தம் இன்றி இருத்தல். அல்லது செவ்வை என்பதற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம்; தைத்திரீயம் - யதா பூர்வம் கல்பயத் - முன்பு இருந்தது போன்றே படைத்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவரவர்களுடைய கர்மங்களுக்கு ஏற்ப படைத்த காரணத்தால் வந்த செவ்வை என்று கருத்து. (சூழ்) - தன்னால் உண்டாக்கப்பட்ட

அனைத்து கார்யப்பொருள்களையும் வ்யாபித்திருத்தல். (சுடர்) - திருவாய்மொழி (3-1-9) - மழுங்காத ஞானம் - என்பதற்கு ஏற்ப, சுருக்கம் இன்றி எப்போதும் மலர்ந்துள்ள ஞானம். (ஞானமாய்) - இவ்விதம் தன்னுடைய சிந்தனை ரூபமான ஞானத்தைக் கொண்டவன். “வெளிப்பட்டு இவை” என்பதன் மூலம், “தகுந்த ப்ரமாணங்களால் அறியப்படவல்ல இவை அனைத்தையும்” என்றார். இதுவரை இவன் இந்த ஜகத்திற்கான காரணப்பொருள் என்பதைக் கூறினார்.

வ்யாக்யானம் - மேல், நித்யவிபூதி யுக்தனாயிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது. (மின்னும் இத்யாதி) லீலாவிபூதி யுக்தனானதுக்கு மேல், “அத்யர்க்காநல தீப்தம் தத் ஸ்தாநம்” என்கிறபடியே செறிந்திருந்துள்ள தேஜஸ்சையுடைத்தான நித்யவிபூதி யுக்தனாயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. (மொய்கொள் சோதி) தேஜ: ப்ரப்ருதி கல்யாணகுணங்களுடையன் என்னவுமாம். தேஜஸ்சு குணங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். இப்போது குணஞ் சொல்லுகிறதென்? என்றால், குணாதிக வஸ்துவிநே ஆச்ரயணீயமாவது. (ஒரு மூவராகிய மூர்த்தியே) ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுடைய சரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் தனக்கு சரீரமாகக் கொண்டு அவற்றில் அந்தராத்மாவாய் நின்று ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணியும், ஸ்வேந ரூபேண நின்று பாலந கர்மத்தைப் பண்ணியும் போருகிற ஸர்வேச்வரன். மூர்த்தி சப்தம் - பரத்வ வாசி. அன்றிக்கே, ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களோடே இந்த்ரனையுங் கூட்டி மூவரென்று சொல்லவுமாம். “மொய்கொள் சோதியோடாயினான் ஒரு மூவராகிய மூர்த்தி - பின்னும் - வையம் வானம் மனிசர் தெய்வம் மற்றும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய் வெளிப்பட்டு இவற்றை செய்யசூழ் சுடர்ஞானமாய் - படைத்தான் - செய்யதாமரைக் கண்ணனாய் உலகேழுமுண்ட அவன் கண்டர்; ஆனபின்பு அவனைப் பரவுங்கோள்”.

விளக்கம் - இனி நித்யவிபூதிக்கும் சொந்தக்காரனாக உள்ளதைக் கூறுகிறார். (மின்னும் இத்யாதி) - லீலாவிபூதியை உடையவன் என்பதற்கு அடுத்ததாக, மஹாபாரதம் ஆரண்யபர்வம் - அத்யர்க்காநல தீப்தம் தத் ஸ்தாநம் - சூரியன், சந்த்ரன், அக்னி ஆகிய ஒளிகளைக் காட்டிலும் அதிகமான ஒளி வீசுகின்ற - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப எங்கும் நிறைந்துள்ள தேஜஸ் நிறைந்த நித்யவிபூதியைக் கொண்டவனாக உள்ள நிலையைக் கூறுகிறார். (மொய்கொள் சோதி) -

ஒளிர்ந்தபடி உள்ள திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்டவன். தேஜஸ் என்பது மற்ற அனைத்து குணங்களுக்கும் ஒரு உதாரணம் மட்டுமே ஆகும். ஆனால் இப்போது திடீரென குணங்களை ஏன் கூறினார்? இதன் காரணம், குணங்கள் நிறைந்த பொருள் மட்டுமே அனைவராலும் அண்டும்படியாக இருக்கும் அல்லவோ? (ஒரு மூவராகிய மூர்த்தியே) - நான்முகன், ருத்ரன் ஆகியவர்களுடைய சரீரம் மற்றும் அவர்களுடைய ஆத்மா ஆகியவற்றைத் தனக்குச் சரீரமாகக் கொண்டு, அவர்களுடைய அந்தர்யாமியாக நின்று, ஸ்ருஷ்டி மற்றும் ஸம்ஹாரம் ஆகியவற்றைச் செய்கிறான்; தனது இயல்பான ரூபத்தில் நின்று காப்பாற்றும் கர்மத்தையும் செய்தபடி உள்ளான். மூர்த்தி என்ற சொல் உயர்ந்த தத்வத்தைக் குறிப்பதாகும். அல்லது “மூவராகிய மூர்த்தி” என்பதன் மூலம் நான்முகன், ருத்ரன், இந்த்ரன் ஆகியவரைக் கூறியதாகவும் கொள்ளலாம்.

3-6-2 மூவராகிய மூர்த்தியை முதன் மூவர்க்கும்) முதல்வன்றன்னைச்

சாவ(ப)முள்ளன நீக்குவானைத் தடங்கடற் கிடந்தான்றன்னைத்
தேவதேவனைத் தென்னிலங்கை யெரியெழுச் செற்ற வில்லியைப்
பாவநாசனைப் பங்கயத்தடங் கண்ணனைப் பரவுமினோ

பொருள் - நான்முகன், ருத்ரன், இந்த்ரன் ஆகியவர்களும் தானே என்று இருக்கும்படியாக அவர்களைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டவனும், லோகத்தில் முதல்மையானவராகிய அவர்கள் மூவருக்கும் காரணப்பொருளாக உள்ளவனும், அவர்களுக்கு ஏற்படும் சாபம் போன்ற துன்பங்கள் அனைத்தையும் நீக்குபவனும், ஆபத்தில் உள்ளவர்கள் அழைத்தால் அந்தக் கூக்குரல் கேட்கும்படியான இடமாக உள்ள திருப்பாற்கடலில் சயனித்தபடி உள்ளவனும், தேவர்கள் அனைவருக்கும் தலைவனும், தெற்கில் உள்ள இலங்கையில் பெரும் அக்னியானது மேலே எழும்படியாக விரோதியை அழிக்கும் வில்லை உடையவனும், பாபங்கள் அனைத்தையும் அழிக்கவல்லவனும் ஆகிய தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்ட அவனைத் துதிப்பீர்களாக.

அவதாரிகை - ஜகத்காரணத்வ புண்டரீகாஷ்டத்வாதிகளைச் சொல்லி, “ஆச்ரயியுங்கோள்” என்னா நின்றீர்; அவை பரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான லக்ஷணங்களாயிற்று; ஆனபின்பு எங்களாலே அவனை ஆஸச்ரயிக்கப்போமோ? என்ன; “அப்படிப்பட்டவன் தானே உங்களோடு ஸஜாதீயனாய், சக்ரவர்த்தித்திருமகனாய் வந்து அவதரித்தான். அங்கே ஆச்ரயியுங்கோள்” என்கிறார்.

விளக்கம் - நம்மாழ்வாரிடம் சிலர், “இந்த ஜகத்தின் காரணமாக அவன் உள்ளான், தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனாக உள்ளான் என்பது போன்ற குணங்களைக் கூறினீர்கள். இப்படிப்பட்ட அவனைப் பற்றுங்கள் என்று உபதேசித்தீர்கள். ஆனால் அவை மிகவும் உயர்ந்த தத்வத்திற்கான இலக்கணங்களாக உள்ளன. இவ்விதம் உள்ளபோது அவனை எங்களால் அடையமுடியுமோ?”, என்று கேட்டார்கள். இதற்கு ஆழ்வார், “அப்படிப்பட்டவன் அல்லவோ உங்களுடன் சம குலத்தவனாக, சக்ரவர்த்தித் திருமகனாக வந்து அவதரித்தான். அங்கு பற்றலாம் அல்லவோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மூவராகிய மூர்த்தியை) ப்ரஸ்துமான ஸாமாநாதிகரணயத்துக்கு நிபந்தநம் சொல்லுகைக்காக அநுபாஷிக்கிறது. (முதல் இத்யாதி) இஸ்ஸாமாநாதிகரணயம் ஸ்வரூபேண அன்று, கார்யகாரண பாவ நிபந்தநம் என்கிறது. ஜகத்துக்குக் காரணபூதனாயிருந்துள்ள தன்னோடு கூடின மூவர்க்கும் காரணபூதனாயுள்ளவனை. ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்குக் காரணபூதனாகிறான், தனக்குக் காரணபூதனாகையாவதென்? என்னில்; தான் இவர்களுக்குக் காரணபூதனானவோபாதி, தனக்கு அவ்வருகு காரணாந்தரமின்றிக்கேயிருக்கும் என்றபடி; “ஆத்மேச்வரம்” என்கிறபடியே. அன்றிக்கே இந்த்ரனையுங்கூட்டி ஜகத்துக்கு ப்ரதானராயிருந்துள்ள ப்ரஹ்ம ருத்ரேந்த்ரர்களுக்கும் காரணபூதனாயுள்ளவனை என்றுமாம்.

விளக்கம் - (மூவராகிய மூர்த்தியை) - கடந்த பாசுரத்தில் உள்ள “மூவராகிய மூர்த்தி” என்ற ஸாமாநாதிகரணத்திற்குக் காரணம் கூறுவதற்காக, இந்தப் பாசுரத்திலும் “மூவராகிய மூர்த்தி” என்று தொடர்ந்து கூறிகிறார். [பல பொருள்கள் கொண்ட பல சொற்கள் மூலம், ஒரே வஸ்து கூறப்படுவது ஸாமாநாதிகரணம் ஆகிறது. இங்கு நான்முகன், சிவன் ஆகியவை தனித்தனியான பொருள் கொண்டதாக இருந்தாலும், அவை அந்தர்யாமியாக உள்ள ஒரே வஸ்துவைக் குறிப்பதால் அவை ஸாமாநாதிகரணயத்தில் உள்ளன என்றாகிறது]. (முதல் இத்யாதி) - இந்த ஸாமாநாதிகரணம் என்பது, இந்த மூவரும் ஒரே ஸ்வரூபம் கொண்டவர்கள் என்ற கருத்தில் கூறப்பட்டது அல்ல; இவர்கள் மூவரும் கார்யப்பொருளாகவும், ஸர்வேச்வரன் இவர்களுக்குப் பொதுவான காரணப்பொருளாகவும் உள்ள காரணத்தால் ஏற்பட்டதாகும். அதாவது ஜகத்தின் காரணப்பொருளாக உள்ள தன்னுடன் சேர்ந்த இவர்கள் மூவருக்கும் காரணப்பொருள்; தன்னுடன் சேர்ந்த என்பதன் மூலம் அவர்களைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டவன் என்றாகிறது. ஆனால் நான்முகன், ருத்ரன் ஆகியவர்களுக்குக் காரணப்பொருளாக உள்ளவன், விஷ்ணுவாகிய தனக்கும் காரணப்பொருளாக இருப்பது எப்படி என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் - தான் அவர்களுக்கு எவ்விதம் காரணமாக உள்ளானோ அது போன்று தனக்கும் வேறு ஒரு காரணப்பொருள் இல்லாதவன் என்பதைக் கூறுவதாக உள்ளது. நாராயண அநுவாகத்தில் - ஆத்மேச்வரம் - தானே தனக்குத் தலைவன் - என்றது காண்க. அல்லது நான்முகன், ருத்ரன் ஆகியவர்களுடன் இந்த்ரனைச் சேர்த்துக்கொண்டு, இந்த ஜகத்தில் முதன்மையாக உள்ள நான்முகன், ருத்ரன் மற்றும் இந்த்ரன் ஆகியோருக்குக் காரணப்பொருளாக உள்ளவனை என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (சாவமுள்ளன நீக்குவானை) “வேதாபஹார குருபாதக தைத்ய பீடா” என்றாற்போலே சொல்லுகிறவற்றைப் போக்கும் ஸ்வபாவனாயுள்ளவனை. (உள்ளன) போக்குகிற அவன் பாரிப்புக்கு இவை அல்பமாயிருக்கிறபடி. (தடங்கள் இத்யாதி) “இன்னம் இவற்றுக்கு ஆபத்து வந்தபோது நம்மைத் தேடித்திரியவொண்ணாது” என்று ஏற்கவே கடலில் இடங்கொண்டவனை. (தேவதேவனை) ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆச்ரயணீயனாய்க் கொண்டாயிற்றுக்

கண்வளர்ந்தருளுகிறது. (தென்னிலங்கை எரியெழுச் செற்ற வில்லியை) அவர்கள் கூப்பீடு கேட்டு எழுந்திருந்து செய்யும் தொழில் சொல்லுகிறது. அக்நியானது ராவண பயத்தால் மாட்டாத ஊரிலே, தான் நினைத்தபடி வ்யாபரிக்கப் பண்ணவல்ல வில்வலியையுடையவனை. (தேவதேவனை தென்னிலங்கை எரியெழுச் செற்ற வில்லியை) என்று மநுஷ்யத்வே பரத்வஞ் சொல்லிற்றாகவுமாம். நித்யஸூரிகள் ஏத்துகிறவனை ஆசிரயியுங்கோள் என்றுமாம். (பாவநாசனை) கையும் வில்லுமா யிருக்கிறபடியைக்காண, ஸர்வருடைய பாபங்களும் போம். “பாவநஸ் ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகுநந்தந” என்கிறபடியே அந்நிலையிலே சேதநருடைய ஸகலபாபங்களையும் போக்கும் ஸ்வபாவனை. (பங்கயத் தடங்கண்ணனை) பாப வர்த்தகனானாலும் விடவொண்ணாதபடியான கண்ணழகையுடையவனை. (பரவுமினோ) அக்கண்ணழகிலே தோற்று, “ஜிதந்தே புண்டரீகாஷ்ட” என்று அக்ரமமாகப் புகழுங்கோள்.

விளக்கம் – (சாவமுள்ளன நீக்குவானை) - அதாவது நான்முகன், ருத்ரன், இந்த்ரன் ஆகியோருக்கு ஏற்படும் துக்கங்களைப் போக்குபவன். சாபம் என்பது துக்கம், ஏனென்றால் சாபம் போன்று அனுபவித்துக் கழிக்க வேண்டியவை துக்கங்கள் ஆகும். இவர்களுடைய துக்கங்கள் என்னவென்றால் - வேதாபஹார குருபாதக தைத்ய பீடா - வேதங்களைப் பறி கொடுத்த துன்பம் நான்முகனுக்கும், தனது தந்தையாகிய நான்முகனின் தலையை வீழ்த்திய ப்ரஹ்மஹத்தி பாபம் சிவனுக்கும், அஸுரர்களால் நேரும் துன்பம் இந்த்ரனுக்கும் உள்ளன - என்று கருத்து. “சாவம் நீக்குவானை” என்று கூறினாலே போதுமானதாக உள்ளபோது, “சாவம் உள்ளன நீக்குவானை” என்று ஏன் கூறினார்? சாபம் இருந்ததால் விலக்கினான், இல்லையென்றால் என்ன செய்வான் என்ற சந்தேகத்தைத் தீர்ப்பதற்காக இவ்விதம் உரைத்தார். (உள்ளன) - இவற்றைப் போக்கவேண்டும் என்பதான அவனுடைய தவிப்பிற்கு முன்பாக இந்தப் பாபங்கள் சிறியதாக உள்ளன. (தடங்கள் இத்யாதி) - “மேலும் இவர்களுக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டால் நம்மைத் தேடி அங்கும் இங்கும் அலையக்கூடாது” என்று எண்ணியவனாகத் திருப்பாற்கடலில் கிடப்பவனை. (தேவதேவனை) - நான்முகன் முதலானவர்கள் வந்து அண்டுவதற்கு ஏற்றபடியாக இங்கு கண்வளர்கிறான். (தென்னிலங்கை எரியெழுச் செற்ற வில்லியை) - அவர்களுடைய கூக்குரல் கேட்டு சக்ரவர்த்தித்திருமகனாக வந்து

செய்த செயல்களைக் கூறுகிறார். இராவணன் உள்ள அந்த இடத்திற்கு அக்னியும் செல்வதற்கு அச்சம் கொள்கிறது. இப்படிப்பட்ட அந்த இலங்கையில், அக்னியானது தான் எண்ணியவிதத்தில் பரவும்படிச் செய்யவல்ல வில்வலிமை கொண்டவனை. (தேவதேவனை தென்னிலங்கை எரியெழச் செற்ற வில்லியை) – இதன் மூலம் மனிதத் தன்மையுடன் நிற்கும் உயர்ந்த தத்துவத்தைக் கூறுகிறார். அல்லது நித்யஸூரிகளால் புகழும்படி உள்ளவனை அண்டுங்கள் என்றும் கூறலாம். (பாவநாசனை) - இராமன் தனது திருக்கரங்களில் வில்லுடன் நிற்கும் காட்சியைக் கண்டால் அனைத்து பாபங்களும் விலகும். இதற்கான ப்ரமாணம் உத்தரகாண்டம் (82-9) – பாவநஸ் ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகுநந்தந - (அகஸ்த்யர் கூறுவது) - ரகுலத்தில் வந்தவனே! அனைத்து லோகங்களையும் தூய்மையாக்க வல்லவன் நீயே ஆவாய் - என்பதாகும். அதாவது அந்த நிலையில் உள்ளபோது சேதநர்களுடைய அனைத்து பாபங்களையும் நீக்கும் இயல்பு கொண்டவனை. (பங்கயத் தடங்கண்ணனை) - பாபங்களை விலக்காமல் அவற்றை மேன்மேலும் வளர்ப்பவன் என்றிருந்தாலும், விட இயலாத கண்ணழகு கொண்டவன், (பரவுமினோ) - அந்தக் கண்ணழகில் தோற்று, ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (1) - ஜிதந்தே புண்டரீகாஷ்ட - தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனே! உனக்கு வெற்றி உண்டாகட்டும் - என்று முறை தவறிப் புகழ்வீர்களாக.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 73)

68. ஆரெனக்கின்று நிகர் சொல்லில் மாயன் அன்று ஐவர் தெய்வத்
தேரினில் செப்பிய கீதையின் செம்மை பொருள் தெரியப்
பாரினில் சொன்ன இராமானுசனைப் பணியும் நல்லோர்
சீரினில் சென்று பணிந்தது என் ஆவியும் சிந்தையுமே

விளக்கவுரை - இந்த உயிர்களின் காரணமாக உள்ள கண்ணன் - பூதனை, சகடாகரன் போன்ற அசுரர்களை வதைத்தும்; பசுக்கள் மற்றும் கோபர்களை ஆதரித்தும்; கோவர்த்தனம் எடுத்து அவர்களைக் காத்தும்; யசோதை, அக்ரூரர், அர்ஜுனன் போன்றவர்களுக்குத் தனது விச்வரூபத்தைக் காண்பித்தும் - இவ்விதமாக பல வியப்பளிக்கும் செயல்களை புரிந்த மாயன் ஆவான். அவன் மஹாபாரத யுத்தத்தின்போது, பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு வெற்றியை அளிப்பதற்காக, தனது (கண்ணன்) திருவடிகள் பட்ட புனிதமான தேரில் அமர்ந்து, மோக்ஷ உபாயமான ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையை உபதேசம் செய்தான். இப்படிப்பட்ட கீதையின் உண்மையான ஆழ்பொருளை, மற்றவர்கள் போன்று தனது விருப்பப்படி பொருள் கூறாமல், உபனிஷத்துக்கள் மூலமாக ஆராய்ந்து, கீதாபாஷ்யம் மூலமாக, இந்த உலகிற்கு நன்கு விளங்கும்படி செய்தவர் உடையவர் ஆவார். அவருடைய திருவடிகளில் - ராமானுஜஸ்ய சரணெள சரணம் ப்ரபத்யே - என்று பணிந்தவர்கள் கூரத்தாழ்வான் போன்றவர்கள் ஆவர். இவர்களது உயர்ந்த திருக்கல்யாண குணங்களில் சென்று எனது மனமும் ஆத்மாவும் படிந்துவிட்டது. இனி இந்த உலகில் எனக்கு நிகரானவர்கள் யார் உள்ளனர்?

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டிலே, எம்பெருமானாருடைய ஜ்ஞாந ப்ரதாந வைபவத்தையும், மோக்ஷ ப்ரதாந வைபவத்தையும் இந்தரிய பரவசரான சேதநரைக் குறித்து அவருடைய யதாவஸ்தித ப்ரகாரத்தைத் தெளிவித்து, மஹாபாரத ஸமரத்திலே திருத்தேர்த் தட்டிலே உபதேசித்த பகவத்கீதைக்கு யதாவஸ்திதார்த்தத்தை அருளிச்செய்த எம்பெருமானாரை ஆச்ரயித்த ஸத்துக்களுடைய கல்யாணகுணங்களிலே என்னுடைய ப்ராணனும் மநஸ்ஸும் த்வரித்துப் போய், அங்கே கால் தாழ்ந்தது; ஆனபின்பு இப்போது வ்யபிதிஷ்டரைக் கணிசித்துச் சொல்லத் தொடங்கி, எனக்கு ஸத்ருசர் லோகத்தில் ஆருளரென்று தமக்குண்டான அதிசயத்தைச் சொல்லுகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் எம்பெருமானாருடைய ஞானத்திற்கு உள்ள மேன்மை மற்றும் அவர் மோக்ஷத்திற்கான மார்க்கத்தைக் காண்பிக்கும் மேன்மை ஆகியவற்றைக் கூறி, இந்தரியங்களுக்கு வசப்பட்டு நிற்கும் இந்த மனிதர்கள் குறிந்து அவருடைய உண்மையான நிலையை உணர்த்தி, மஹாபாரத யுத்தத்தின்போது திருத்தேர்த்தட்டில் நின்று ஸர்வேச்வரன் உபதேசித்த ஸ்ரீமத்பகவத்கீதைக்கு உண்மையான பொருளை அருளிச்செய்த எம்பெருமானாரை அண்டி நிற்கும் அடியார்களுடைய கல்யாண குணங்களில் ஈடுபட்டு, திருவரங்கத்தமுதனாராகிய தனது ப்ராணனும் மனமும் விரைந்து சென்று அங்கேயே நின்றது என்றார். இவ்விதம் ஆன பின்னர், இப்போது சிறந்தவர்களை விரும்பிக் கூறத் தொடங்கி, தனக்கு நிகரானவர் இந்த உலகத்தில் வேறு யார் உள்ளனர் என்று தனக்கு உண்டான அதிசயத்தை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மாயன்) “மயாத்யசேஷண ப்ரக்ருதி: ஸூயதே ஸசராசரம்”, “அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ” என்கிறபடியே ஸர்வ ஜகத் காரணபூதனுமன்றிக்கே, சைசவாவஸ்த்தையிலே யிருந்தும், பூதநா சகட யமளார்ஜுநாதி ஸம்ஹாரங்களும், கோவத்ஸ கோபால ஸ்ருஷ்டியும், கோவர்த்தநோத்தாரணமும், யசோதா அக்ரூர தார்த்தராஷ்ட்ர அர்ஜுந உதங்காதிகளுக்கு விச்வரூப ப்ரதர்சநமும் முதலான ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களை யுடையவனென்னுதல். இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும். (அன்று) “தத்ர தாவத் பாண்டவாநாம் குருணாம் ச யுத்தே ப்ராரப்தே பகவாந் புருஷோத்தம: ஸர்வேச்வர: ஜகதுபக்ருதிமர்த்ய: பார்த்தம் ரதிநமாத்மாநம் ச

ஸாரதிம் ஸர்வலோக ஸாஷ்டிகம் சகார” என்கிற ஸமயத்திலே. (ஐவர் தெய்வத் தேரினில்) பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு விஜயம் கொடுக்கக்காக “தெய்வத்தேர்” என்கிறது. அர்ஜுநனுக்கு தேவதா ப்ரஸாதத்தாலே வந்த தேரென்னுதல். அன்றிக்கே தேவதேவனான க்ருஷ்ணனுடைய ஸ்ரீபாத ஸ்பர்சத்தாலே வந்த அதிசயத்தையிட்டுச் சொல்லுதல். இப்படிப்பட்ட திருத்தேர்த் தட்டிலே. (செப்பிய) “கார்பண்ய தோஷோபஹத ஸ்வபாவ: ப்ருச்சாமி த்வா தர்ம ஸம்மூட சேதா: | யச்ச்ரேய: ஸ்யாந் நிச்சிதம் ப்ருஹி தந்மே சிஷ்யஸ்தே அஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்” என்று ப்ரபந்நனான அர்ஜுநனைக் குறித்து, “ந த்வேவாஹம் ஜாது நாசம் ந த்வம் நேமே ஜநாதிபா: | ந சைவ ந பவிஷ்யாம: ஸர்வே வயமத: பரம்” என்று ஜீவேச்வர பேதமும், ஜீவ பரஸ்பர பேதமும் உபக்ரமித்து, “அஹம் த்வா ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று அபய ப்ரதாநம் பண்ணின ச்லோகமளவும் மோக்ஷ சாஸ்த்ரமாக உபதேசித்த.

விளக்கம் – (மாயன்) கீதை (9-10) – மயாத்யசேஷண ப்ரக்ருதி: ஸூயதே ஸசராசரம் – என்னுடைய நியமனத்தின் அடிப்படையில் ப்ரக்ருதியானது அசையும் பொருள் மற்றும் அசையாப் பொருள்களை உண்டாக்கியபடி உள்ளது – என்றும், கீதை (10-8) – அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ – அனைத்தும் தோன்றுவதற்கு நானே காரணம் – என்றும் உள்ளதற்கு ஏற்ப, அனைத்து லோகங்களுக்கும் காரணமாக உள்ளவன் என்பது மட்டும் அல்லாமல். பூதனை, சகடாஸூரன், யமளார்ஜுனர்கள் போன்றவர்களை அழித்தல், பசுக்கள் மற்றும் ஆயர்களைக் காப்பாற்றுதல், கோவர்த்தன பர்வதத்தை எடுத்தல், யசோதை – அக்ரூரர் – த்ருதராஷ்ட்ரன் – அர்ஜுனன் – உதங்கர் போன்ற பலருக்கும் விச்வரூப தரிசனம் அளித்தல் போன்ற வியக்கவைக்கும் பல செயல்கள் கொண்டவன். இப்படிப்பட்ட க்ருஷ்ணன். (அன்று) - எம்பெருமானாரின் கீதாபாஷ்ய அவதாரிகை – தத்ர தாவத் பாண்டவாநாம் குருணாம் ச யுத்தே ப்ராரப்தே பகவாந் புருஷோத்தம: ஸர்வேச்வர: ஜகதுபக்ருதிமர்த்ய: பார்த்தம் ரதிநமாத்மாநம் ச ஸாரதிம் ஸர்வலோக ஸாஷ்டிகம் சகார - பாண்டவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்கும் போர் தொடங்கியவுடன் கண்ணன் செய்தது என்னவென்றால் புருஷோத்தமனும், அனைத்து ஈச்வரர்களுக்கும் ஈச்வரனும், இந்த உலகைக் கரை ஏற்றி உதவும் பொருட்டு மனிதனாக வடிவம் எடுத்தவனும் ஆகிய பகவான் – தனது அடியவனான அர்ஜுனன் மீது கொண்ட அளவு கடந்த ப்ரியம் காரணமாக அர்ஜுனனைத் தேரில்

அமர வைத்து, தான் தேரோட்டுபவனாக அமர்ந்து, தன்னை உலகம் காணும்படிச் செய்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான காலகட்டத்தில். (ஐவர் தெய்வத் தேரினில்) - பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு வெற்றியை அளிப்பதற்காக “தெய்வத்தேர்” என்னும்படி உள்ள நிலை. அர்ஜுனனுக்குத் தேவர்களால் அளிக்கப்பட்ட தேர் என்று பொருள். அல்லது தேவர்களுக்கும் தேவனாக உள்ள க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளின் தீண்டுதல் காரணமாக ஏற்பட்ட அதிசயத்தைக் கூறுதல். இப்படிப்பட்ட திருத்தேர்த்தட்டில். (செப்பிய) - கீதை (2-7) - கார்பண்ய தோஷோபஹத ஸ்வபாவ: ப்ருச்சாமி த்வா தர்ம ஸம்மூட சேதா: | யச்ச்ரேய: ஸ்யாந் நிச்சிதம் ப்ருஹி தந்மே சிஷ்யஸ்தே அஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் - மன உறுதி குலைதல் என்ற தோஷம் காரணமாகத் தளர்ந்த ஸ்வபாவம் கொண்டவனாக, எது தர்மம் என்று அறியாத மனம் கொண்டவனாக நான் உன்னைக் கேட்கிறேன். எனக்கு எது நன்மை பயக்கும் என்று நீ எண்ணுகிறாயோ அதனை எனக்கு உபதேசிப்பாயாக. உன்னுடைய சிஷ்யனாக உன்னிடம் சரணம் அடைகிறேன்; என்னைக் காப்பாயாக - என்று சரணம் புகுந்த அர்ஜீனனிடம், கீதை (2-12) - ந த்வேவாஹம் ஜாது நாசம் ந த்வம் நேமே ஜநாதிபா: | ந சைவ ந பவிஷ்யாம: ஸர்வே வயமத: பரம் - இப்படியாக நான் எப்போதும் இருந்ததில்லை என்பது இல்லை; நீயும் இருந்ததில்லை என்பது இல்லை; இவர்களும் இருந்ததில்லை என்பது இல்லை; எனியும் நாம் இருக்கப்போவதில்லை என்பதும் இல்லை - என்று ஜீவாத்மா மற்றும் பரமாத்மாவிற்கு இடையே உள்ள வேறுபாடு, ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு என்பது தொடங்கி, கீதை (18-66) - அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - நான் உன்னை அனைத்து பாபங்களிலிருந்தும் விடுவித்து மோக்ஷம் அளிப்பேன் - என்று சரணாகதி குறித்து விளக்கும் சரமஸ்லோகம் முடிய உள்ளதான மோக்ஷ சாஸ்த்ரமாக உபதேசித்த.

வ்யாக்யானம் - (கீதையின்) பகவத்கீதையினுடைய. (செம்மை) செவ்வை, ஆர்ஜவம். ஆதிமத்யாவஸாநங்களிலே கருபத சங்கர ஸ்ரீதர ஆநந்ததீர்த்தாதிகள் போலே தத்வத்தை உபதேசிக்கவேணுமென்று உபக்ரமித்து, நடுவே தம்முடைய குத்ருஷ்டி பக்ஷத்துக்கு அநுரூபமாகசில அர்த்தங்களை கலந்து, பூர்வோத்தர விருத்தமாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே யதாவஸ்த்திதார்த்தாவ போதகமாய், உபநிஷத்துகளோடே ஏக வாக்ய தாபந்நமான. (பொருள்) கீதாபாஷ்யத்தை. (தெரியப் பாரினிற் சொன்ன) லோகத்திலே தத்வ விவேக சூந்யரான ஜநங்களுக்கு,

தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களை விசதமாகத் தெளியும்படி ஸ்ரீபாஷ்யத்தைப் பண்ணின. (இராமானுசனை) எம்பெருமானாரை. (பணியும் நல்லோர்) “ராமானுஜஸ்ய சரணனௌ சரணம் ப்ரபத்யே” என்று ஆச்ரயித்த ஸத்துக்கள்; ஆழ்வான் முதலானவர்கள் என்றபடி. (சீரினில்) அவருடைய கல்யாண குணங்களில். (சென்று பணிந்தது) “ஒரு பகல் ஆயிரம் ஊழி” என்றும், “சுடிண மாத்ரம் கல்ப ஸமம் மந்வாநா:” என்னும்படி அவருடைய கல்யாண குணாநு ஸந்தாநமின்றிக்கே யிருக்கமாட்டாத ப்ராவண்யத்தாலே த்வரித்துச் சென்று அந்த கல்யாண குணங்களிலே, “மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழான் வஞ்ச முக்குறும்பாம் குழியைக் கடக்கும் நம் கூரத்தாழ்வான்” என்று ஆழங்கால்பட்டது. “வாசா யதீந்த்ர மநஸா வபுஷா ச யுஷ்மத் பாதாரவிந்த யுகளம் பஜதாம் குருணாம் கூராதிநாத குருகேச முக ஆத்ய பும்ஸாம்” என்று ஜீயருமருளிச் செய்தாரிநே. அதேதென்றால், (என்னாவியும் சிந்தையுமே) இவ்வளவாக என்னுடைய ஹிதத்தைத் தெரியாதே ஸம்சரித்துப்போன என்னுடைய ப்ராணனும் மநஸ்ஸுமே இப்படி ரஸஜ்ஞமாயிருந்தது.

விளக்கம் – (கீதையின்) – ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையின். (செம்மை) - நேர்மை. சங்கரர், ஸ்ரீதரர், ஆநந்ததீர்த்தர் [மத்வர்] ஆகியவர்கள் போன்று கீதையில் கூறப்பட்ட தத்வங்களை உபதேசிக்கவேண்டும் என்று தொடங்கி, நடுவில் தங்களுடைய ஸித்தாந்திற்குச் சேரும் விதத்தில் சிலவற்றை கலந்து முன்பும் பின்பும் முரணாக உரைக்காமல், உண்மையான ஸித்தாந்தத்தை உள்ளது உள்ளபடி, உபநிஷத்துக்கள் கூறியவற்றுடன் பொருந்தும் விதத்தில். (பொருள்) - கீதாபாஷ்யத்தை. (தெரியப் பாரினிற் சொன்ன) - உண்மை எது, பொய் எது என்று பிரிந்து அறியாதபடி உள்ள இந்த உலகினர்களுக்கு, உண்மை மற்றும் நன்மை ஆகியவற்றை அளிக்கின்ற புருஷார்த்தங்களை விளக்கமாகப் புரியும்விதத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யத்தைச் செய்தருளிய. (இராமானுசனை) - எம்பெருமானாரை. (பணியும் நல்லோர்) – ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் (1) – ராமானுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே – என்பதற்கு ஏற்ப அண்டி நிற்கும் நல்லவர்கள்; அதாவது கூரத்தாழ்வான் போன்றவர்கள். (சீரினில்) - அவருடைய உயர்ந்த திருக்கல்யாணகுணங்களில், (சென்று பணிந்தது) – திருவாய்மொழி (10-3-1) – ஒரு பகல் ஆயிரம் ஊழி - என்றும், சுடிண மாத்ரம் கல்ப ஸமம் மந்வாநா: – ஒருநொடி என்பது ஒரு கல்பகாலமாக -

என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அவருடைய திருக்கல்யாண குணங்களை எண்ணாமல் இருக்க இயலாமல், அதில் ஏற்பட்ட ஈடுபாடு காரணமாக விரைந்து சென்று, இராமாநுச நூற்றந்தாதி (7) - மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழான் வஞ்ச முக்குறும்பாம் குழியைக் கடக்கும் நம் கூரத்தாழ்வான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஈடுபட்டு. யதிராஜ விம்சதி (3) - வாசா யதீந்தர மநஸா வபுஷா ச யுஷ்மத் பாதாரவிந்த யுகளம் பஜதாம் குருணாம் கூராதிநாத குருகேச முக ஆத்ய பும்ஸாம் - யதிகளின் அரசரே! என்னுடைய மனம் எப்போதும் உம்மால் நியமிக்கப்பட்ட குருபரம்பரையில் தொடர்கின்ற ஆசார்யர்களின் தாமரை போன்ற திருவடிகளையே எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும். கூரத்தாழ்வான், திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் போன்றவர்கள் தங்கள் வாக்கு, மனம், செயல் ஆகிய மூன்றாலும் உனது திருவடிகளிலேயே நிலைத்து நின்றனர் - என்று ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளும் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ? (என்னாவியும் சிந்தையுமே) - இதுவரை எனக்கு ஏற்ற நன்மை எது என்று அறியாமல் ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி இருந்த எனது ப்ராணனும் மனதும் இப்போது இவ்விதம் இந்த விஷயத்தில் பொருந்தி நின்றன.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்